

veliko spoved! In da ti bo to mogoče, je neogibno potrebno, da se precej poboljšaš, da opustiš to, za kar so te že večkrat svarili stariši, učitelji in zlasti tvoj spovednik. Dobro si zapomni, da bode oni otrok težko prav opravil prvo sveto obhajilo, kateri se ni že vsaj nekaj časa poprej poboljšal in se (vsaj vseh smrtnih) grehov zdržal. Ni pa še dovolj, le očistiti svoje srce vse grešne nesnage, marveč srce se mora tudi ozaljšati z lepimi cveticami dobrih del in lepih čednosti. Kaj si že vse storil v ta namen??

Ako si pa, drago dete, še v tako nežni dôbi, da pojdeš še le drugo leto ali še le čez nekaj let k prvemu sv. obhajilu; vendar nikar ne misli, da tebi to vprašanje ni prav nič mar. Pač, pač, tudi tebi mora biti dokaj mar to vprašanje in zato tudi tebe vprašam: »Ali že kaj misliš na prvo sveto obhajilo?« Pomni, da svetniki in svetnice so se precej v prvi mladosti, kakor hitro so k spoznanju prišli, začeli veseliti tega dneva in se tudi že pripravljati. Prvo sv. obhajilo se jim je ves čas zdelo najimenitniša reč njihove detinske dôbe; kakor na prelepo svetlo zvezdo so svoje nedolžno oko obračali tje na tisto veselo jutro, ki jih bode prvikrat z Jezusom sklenilo.

Ljubi otroci! še prav veliko reči bi vam imel povedati o tem prevažnem vprašanju; a držim se starega pregovora: »Dolga ti je pot, če z besedo učiš, kratka pa in uspešna, če zglede kažeš«. Zato vam bom še pozneje povedal več lepih zgledov prvega sv. obhajila.

Šola rajske nedolžnosti.

»Slišal sem, da se nekteri izmed vas, zlasti najpridniši, radi »šolo igrate«. Zvedel sem tudi, kako se vrši vaše šolanje: enega si izvolite, da je vam za učenika, ki vam naročuje, kaj se morate naučiti, koliko spisati, kako se vesti itd. Ta med naukom ostro pazi, da je vse pst! in mirno, potem pa strogo izprašuje in

po pravici v »katalog« zapisuje rede, kakoršne so učenci zaslužili; pridne pohvali ali celó kaj obdaruje, zanikarne in lene pa kara ali celó kaznuje: sploh vse se tako posnema, kakor je v pravi šoli.

Otroci! odkritosrčno vam moram povedati, da mi je to vaše nedolžno igranje močno všeč, ker vam je ob enem tudi koristno. Zato bi se še jaz rad vam pridružil, dobri otroci! Ali me hočete med se, kaj?

To pa se samo ob sebi razume, da kadar bom jaz med vami, ki sem že velik in prileten, bom jaz vam učitelj, vi vsi pa moji poslušni in ubogljivi učenci. — Me jako veseli, ker vidim, da ste vsi zadovoljni z mojim predlogom. Bog vas blagoslovi, preblaga čedica Jezusova! Pričnimo toraj!

Najprej vam moram povedati, kakšna je moja šola in kaj se bomo učili v njej. — Moja šola se imenuje šola lepega in srečnega življenja ali — šola rajske nedolžnosti. Ima pa samo dva razreda ali dva oddelka. Eden ima napis: **Varuj se hudega!** drugi pa: **Delaj dobro!** — Učenci te moje šole, če so še tako pridni in marljivi — niso nikdar dovolj izučeni. Zato jih nihče drugi nima pravice iz šole vzeti, kakor le Jezus Kristus, ki je moj vrhovni nadzornik — če smem tako reči. Zato bom tudi jaz le samo učil vas, izpraševal pa nič. Vendar zarad tega ne smete biti nepazni ali lenobni; kajti v nebesih se vse natančno zapisuje v katalog, ki ima naslov: **Bukve življenja.** In gospod Jezus Kristus večkrat v to šolo pogleda ter pokliče zdaj enega zdaj drugega in ga v pričo angelja izpraša vse, kar je storil v šoli življenja. Kakor bi mignil, je pri kraji to izpraševanje, ki se v moji šoli imenuje »posebna sodba«. In če se je kdo ves čas prav izvrstno držal, ali še o pravem času napake in zamude popravil, je zapisan v zlate bukve in angelj mu veselo odpre svetla vrata — in zdajci ves vesel zakliče v neizmernem strmenju: »V nebesih!«

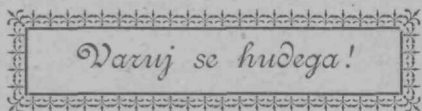
Kdor pa bolj slabo opravi, mora še hoditi v šolo, pa ne k nam, ampak v neko drugo šolo, kjer je zelo hudo in silno ostro, imenuje se: vice! — Če pa kdo le v eni sami reči popolnem slabo naredi skušnjo, če ima — pri nas ne pravimo »trojko«, ampak — smrtni

greh, ga koj satan zgrabi in trešči v strašno brezno, kjer obupno zarujeve: »V peklu — na veke!«

Najbolj pa nas to skrbi, ker nihče ne more v tej šoli naprej vedeti ali preračuniti, kdaj bode prišel »na vrsto«. Tudi jaz sam ne vem, kdaj pride zame preskušnja.

Nazadnje pa, ko se bode tudi ta šola podrla, — bode Gospod — to je sam rekel — še enkrat prišel in bode vse ljudi vseh krajev in vseh časov skupaj sklical k splošnji preskušnji, ki se bode imenovala: poslednja sodba, ker potem ne bode nobene preskušnje več, marveč samo plačilo in kazen, — nebesa pa pekel — vekomaj!

Zato vas prosim: bodite dobri in pridni, da bode naša šola zdaj res, kakor sem jej ime dal, — šola rajske nedolžnosti in preskušnja srečna in sijajna. Z besedami sv. pisma vas povabim: »Pridite, otroci, poslušajte me; strah Gospodov vas bom učil!« (Ps. 33, 12.) Da se boste pa bolj uspešno bogaboječnosti učili, vam bom razkazoval, kako so se vedli najpridniši učenci strahu božjega, ko so bili še na zemlji — svetniki in svetnice!

§ 1. Greh največje zló.

Rajsko lepa je bila vaša duša takrat, ko so vas od sv. krsta prinesli. Bolj čista je bila kakor srebrno bela studenčnica, ki izpod skale izvira; bolj je bila bela kakor novo zapadli sneg; bolj je bila lepa kakor lilija, ki je ravno kar razvila svoja snežno bela peresca; bolj milobna je bila, kakor nedolžno belo jagnjiče. Pa kaj bi na zemlji iskal primer? Tako je bila čista in lepa, da so se je angelji veselili in da je trojedini Bog sam imel dopadenje nad njo. Lepota in sreča v krstu očiščene duše je tako velika, da je nihče ne more dostojno opisati; le za eno besedo vem, ki nam to rajsko lepoto vsaj toliko razodene, kolikor je mogoče tù na zemlji